

Dziennik Urzędowy

Województwa Poznańskiego

Wiersz dwufamowy kosztuje jeden złoty. Cenę poszczególnych numerów obłoża się według arkuszy. Arkusz kosztuje 50 groszy.

Treść działu urzędowego:

617. Komunikat Ministerstwa Reform Rolnych w sprawie „Listu otwartego“ Zarządu Związku Osadników. — 618. Czyn bohaterski Stanisława Posielskiego z Sromu. — 619. Rozporządzenie policyjne w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia, dotyczącego urzędzenia i funkcyjowania aparatów do piwa pod ciśnieniem na powiaty, które wchodziły w skład b. rejencji bydgoskiej, oraz zniesienia obowiązujących na tych obszarach rozporządzeń prezesa był. rejencji bydgoskiej. — 620. Mianowanie ożlonka Miejskiej Komisji Przewłaszczeniowej na miasto Inowro-

ław. — 621. Odwołanie nominacji na urzędnika Stanu Cywilnego w Poznaniu. — 622—623. Unieważnienie zaginionych wykazów szoferskich: Waltera Ottona w Kotomierzu, w pow. bydgoskim i Bolesława Zawadzkiego z Kępna. — 624. Rozporządzenie policyjne w przedmiocie wypieku i sprzedaży pieczywa. — 625. Zmiana statutu Spółki Odwodnienia Szamotuły. — 626—627. Ogłoszenie edyktów o zaginięciu wzgl. poszukiwaniu Skrzypczaka Jana i Bylskiego Jana.

Treść działu nieurzędowego:

628—630. Ogłoszenia.

Dział urzędowy.

617. Komunikat Ministerstwa Reform Rolnych!

W prasie codziennej na terenie Województwa Poznańskiego okazał się „List otwarty“ Zarządu Związku Osadników, zawierający zarzuty przeciw Prezesowi Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Poznaniu Dr. Borszewskiemu, że:

1. jest autorem waloryzacji rent osadniczych na 75%,
2. nie uregulował stanu posiadania t. zw. osad anulacyjnych,
3. przeprowadził szacunek osad anulacyjnych za wysoko.

Wobec tych zarzutów Ministerstwo Reform Rolnych stwierdza, że:

1. Prezes Dr. Borszewski nie jest wnioskodawcą przepisu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14-go maja 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 42, poz. 441), przera- chowującego renty osadnicze. Przeciwnie — już we wniosku swoim z dnia 3 lutego 1924 r. Prezes Dr. Borszewski wyraził zdanie, że waloryzacja rent osadniczych

powinna być znacznie niższa. Co więcej, gdy 75%-owa waloryzacja rent z chwilą wejścia w życie powyżej wymienionego rozporządzenia stała się faktem, Prezes Dr. Borszewski wnioskami swemi do Ministerstwa Reform Rolnych dążył do znalezienia drogi, prowadzącej do obniżenia tej ustawowej waloryzacji i dążenia te jego znalazły wyraz w rozporządzeniach Prezydenta R. P. z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 15, poz. 1024), Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1925 r. (Dz. Ust. Nr. 92, poz. 642) oraz Ministra Reform Rolnych z dnia 6 listopada 1925 r. (Dz. Urzędowy M. R. R. Nr. 23/24), których przepisy dopuszczają w indywidualnych wypadkach obniżenia 75%-owej waloryzacji nawet do 18 $\frac{3}{4}$ %.

2. Projekt uregulowania stanu posiadania osad anulacyjnych przedstawił Prezes Dr. Borszewski Ministerstwu Reform Rolnych już we wniosku z dnia 27-go lutego 1925 r. L. Prez. 420/25. Zwłokę w decyzji w tej kwestji należy przypisać nie Prezesowi Dr. Borszewskiemu, który o załatwienie przedstawionego projektu czę-

sto zabiegał, i właśnie wskutek tych Jego zabiegów stało się możliwym wydanie zasadniczych decyzji co do przewłaszczeń osad anulacyjnych nawet przed wydaniem ogólnych rozporządzeń do ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

3. Osady anulacyjne oszacował Okręgowy Urząd Ziemi pod kierownictwem Prezesa Dr. Borszewskiego zgodnie z obowiązującymi instrukcjami, jak to stwierdziła Komisja Ministerstwa Reform Rolnych w sprawozdaniu z dnia 4 stycznia 1926 r. — A gdy na wniosek tej Komisji zamierzano podwyższyć dokonany szacunek osad anulacyjnych, — Prezes Borszewski we wnioskach swoich wystąpił przeciwko temu zamiarowi, — i jego działaniom przypisać należy, że Komitet Ekonomiczny Ministrów na wniosek Ministra Reform Rolnych uchwalił w dniu 14 czerwca 1926 r. poprzestać na szacunku dokonanym poprzednio przed wejściem w życie ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

Wszystkie wnioski Prezesa Dr. Borszewskiego w sprawach osadnictwa zawsze uwzględniały interesy Państwa i osadników.

W końcu Ministerstwo stwierdza, że w kwestji obsadzenia urzędów kieruje się wyłącznie względami na dobro służby i właściwego wykorzystania urzędników, nie ulegając presjom tych czy innych ugrupowań zawodowych lub politycznych, o ile akcją ich kierują jakiegokolwiek inne względy, niż ściśle rzeczowe — udowodnione przytem faktami. Natomiast będzie musiało się stanowczo przeciwstawić wszelkim próbom oddziaływania na podwładnych mu urzędników przez wszczynanie przeciw nim akcji prasowej, posługującej się przytem stawianiem im zarzutów i podawaniem niezgodnych z prawdą lub niedostatecznie udowodnionych faktów.

Warszawa, dnia 2 listopada 1926 r.

Z polecenia Ministra:

Radwan, Wiceprezes G. K. Z.

618. Stanisław Posielski z Śremu wyratował w dniu 7 lipca 1926 r. 14-letnią Władysławę Kędziorównę od utonięcia w rzece Warcie.

W dowód mego uznania podaję chwalebny czyn Stanisława Posielskiego do ogólnej wiadomości.

Poznań, dnia 29 października 1926 r.

L. dz. 6779/26. P. Wojewoda: *Bniński*.

619. Rozporządzenie policyjne w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia prezesa b. rejencji poznańskiej z dnia 1 sierpnia 1912 r., dotyczącego urzędzenia i funkcjonowania aparatów do piwa pod ciśnieniem (dodatek do Nr. 34 Dziennika Urzędowego b. rejencji poznańskiej z roku 1912) na powiaty, które wchodziły w skład b. rejencji bydgoskiej, oraz zniesienia obowiązujących na tych obszarach rozporządzeń prezesa b. rejencji bydgoskiej.

Na podstawie §§ 137, 139 i 140 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zbiór Ustaw pr. str. 196), w związku z §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11-go marca 1850 r. (Zbiór Ustaw pruskich str. 265) i prawa o kosztach badania z dnia 8 lipca 1905 r. (Zbiór praw pruskich str. 317) oraz art. 8 ustawy o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Praw Nr. 64 str. 675), zarządzam za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie policyjne prezesa b. rejencji poznańskiej z dnia 1 sierpnia 1912 r., dotyczące urzędzenia i funkcjonowania aparatów do piwa pod ciśnieniem, obowiązujące w powiatach, które wchodziły w skład tej rejencji, rozciąga się na powiaty, które wchodziły w skład b. rejencji bydgoskiej.

§ 2.

Zarządzenie powyższe odnosi się w pełnej mierze również do przepisów wykonawczych do rozporządzenia policyjnego z dnia 1 sierpnia 1912 r. (dodatek do Nr. 34 Dziennika Urzędowego byłej rejencji poznańskiej z 1912 r. str. 450—456).

§ 3.

Analogiczne rozporządzenie prezesa b. rejencji bydgoskiej, obowiązujące dotychczas na obszarach powiatów, które wchodziły w skład b. rejencji bydgoskiej, znosi się.

§ 4.

Załączniki 1 i 2 do rozporządzenia z dnia 1 sierpnia 1912 r., zawierające opis instalacji i formularz księgi rewizyjnej, obowiązują w polskim tłumaczeniu.

§ 5.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Poznańskiego.

Poznań, dnia 4 listopada 1926 r.

L. dz. 5446/26. VI. Wojewoda: *Bniński*.

620. Na podstawie art. 1 rozporządzenia Min. b. dz. pr. z dnia 21 czerwca 1921 r. (Dz. Urz. Min. b. dz. pr. Nr. 23 na rok 1921, poz. 149) w sprawie zezwolenia na przewłaszczenie nieruchomości fabrycznych oraz nieruchomości miejskich, mianuję w myśl art. 1 tegoż rozporządzenia członkiem Miejskiej Komisji Przewłaszczeniowej miasta Inowrocławia członka Magistratu p. **Łabiszewskiego Władysława**, lekarza-dentystę w Inowrocławiu.

Poznań, dnia 29 października 1926 r.

L. dz. 32902/26. I. Wojewoda: *Bniński*.

621. Nominację p. **Marcina Włodarka** na III zastępcę urzędnika Stanu Cywilnego w Poznaniu, odwołuję niniejszem.

Poznań, dnia 27 października 1926 r.

L. dz. 33121/26. I. Wojewoda Poznański.

622. Pozwolenie Nr. PZ. 10777, wydane dnia 2 lipca 1923 r. p. **Walterowi Ottonowi** w Kotmierzu, pow. Bydgoszcz, na kursowanie samochodu osobowego marki „Benz”, posiadającego siłę koni mechanicznych 17/45, Nr. silnika 7712, formę limuzyny, koloru granatowego, unieważniam, ponieważ pozwolenie to zaginęło,

Poznań, dnia 28 października 1926 r.

L. dz. 6174/26. VIII. D. Wojewoda Poznański.

623. Tablicę samochodową tylną ze znakiem numeru próbnego PZ. 217 PR, wydaną w dniu 11 października 1926 r. p. **Bolesławowi Zawadzkiemu**, adwokatowi i notariuszowi w Kępnie, Rynek Nr. 6, unieważniam, ponieważ tablica ta zaginęła.

Poznań, dnia 30 października 1926 r.

L. dz. 7154/26. VIII. BD. Wojewoda Poznański.

624. Rozporządzenie policyjne w przedmiocie wypieku i sprzedaży pieczywa.

Na zasadzie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zbiór Ustaw str. 265) i §§ 143 i 144 ustawy o ogólnej administracji kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zbiór Ust. str. 195) łącznie z § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych określonych w przepisach karnych (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 89), zarządzam za zgodą Magistratu na obszar miasta Poznania, co następuje:

§ 1.

Chleb żytni i pszenny wypiekać i sprzedawać wolno jedynie w pełnej wadze, czyli peł-

nych jednostkach miarowych, wymienionych w § 2.

§ 2.

Jako jednolite jednostki miarowe dla chleba ustala się: $\frac{1}{2}$, 1, $1\frac{1}{2}$ i 2 kg.

§ 3.

Minimalna waga bułek wynosi 40 gr.

§ 4.

Każdy piekarz względnie sklepikarz, trdniący się sprzedażą chleba i bułek, jest obowiązany do utrzymywania w lokalu sprzedaży legalizowanej wagi wraz z odpowiednimi odważnikami, a to celem umożliwienia kupującemu odważania zakupionego chleba i bułek.

§ 5.

Przepisy niniejszego rozporządzenia odnoszą się również do pozamiejscowych piekarzy i handlarzy sprzedających pieczywo na tutejszych targach wzgl. ulicach.

§ 6.

Niezastosowanie się do powyższych przepisów podlega grzywnie do 30 złotych, w miejsce której w razie niemożności ściągnięcia, wstępuje odpowiednia kara aresztu.

§ 7.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje od dnia 8 listopada r. b., równocześnie tracą moc obowiązującą §§ 4—6 rozporządzenia policyjnego z dnia 10 marca 1922 r. (Dz. Urz. Woj. Nr. 9/10, poz. 99) i § 14 rozporządzenia policyjnego z dnia 1 sierpnia 1923 r. (Dz. Urz. Woj. Nr. 34, poz. 606).

Poznań, dnia 25 października 1926 r.

Miejski Urząd Polic.: Dyrektor: *A. Mizgalski*.
L. dz. 19837/26. I. — 4.

625. Zmiana statutu Spółki Odwodnienia Szamotuły z dnia 5 listopada 1893 r.

§ 2 brzmi w polskim tłumaczeniu: Spółka nazywa się: „Spółka Odwodnienia Szamotuły w Szamotułach”. Siedzibą jej są Szamotuły.

Szamotuły, dnia 4 listopada 1926 r.

L. dz. 65/26. U. B. Starosta: *Ruczyński*.

626. Edykt.

Szeregowiec **Skrzypczak Jan**, ur. 27 lipca 1899 r. w Szelejewie, powiat koźmiński, syn Wojciecha i Marjanny Nawrocik, zamieszkałych w Jarocinie, ul. Kilińskiego 1, ostatnio szereg. 2 komp. I baonu b. 145 p. p., miał rzekomo zaginać na terenie działań wojennych w roku 1920.

Wzywa się wszystkich, którzy posiadają jakąkolwiek wiadomość o śmierci względnie pobycie poszukiwanego, do uwiadomienia Powiatową Komendę Uzuppełnień w Jarocinie (Poznańskie) do miesiący trzech od chwili ogłoszenia z powołaniem się na tutejszą liczbę dziennika 33576/III. Komendant P. K. U. Jarocin.

627.

Edykt.

P. K. U. Kościan prosi każdego, któryby o ewentl. pobycie wzgl. śmierci był. szereg. z 2 komp. 58 p. p. **Bylskiego Jana**, urodz. 21-go sierpnia 1900 r. w Łagiewnikach, pow. Kościan, z ojca **Andrzeja** i matki **Katarzyny** z Frankowskich **Bylskich**, posiadał jakiegokolwiek wiadomości, doniósł o tem wspomnianej P. K. U., ponieważ nie można stwierdzić, czy wymieniony poległ lub zaginął bez własnej winy.

Bylski zaginął dnia 23 maja 1920 r. na froncie bolszewickim pod Parafianowem.

Komendant P. K. U.: w z. **Runowski**, kpt.

Dział nieurzędowy.**Ogłoszenia.**

628. Skradziono legitymację Nr. 68, wystawioną przez Kancel. Cyw. Prezydenta R. P., na nazwisko **Stefana Mikołajewskiego**.

629. Unieważnia się zgubioną legitymację Nr. 286 st. post. **Andrzeja Cegłowskiego**, wystaw. przez Wojew. Komendę Policji w Poznaniu.

630. Zagubioną legitymację służbową **Jadwigi Matejanki**, nauczycielki w Miłosławiu w pow. chodzieskim, unieważnia się niniejszem.